

til imellem 10 og 12,000 Rbd. Vel blev den Leverance paa mellem 60 og 70,000 Rbd., som fandt Sted i Februar, efter Dpgivende afluttet den 8de og 9de Februar, og er forsaavidt tidligere end den af den høitærede Krigsminister udgivne Ordre og kunde altsaa forsaavidt synes at ligge udenfor denne Sag; men jeg har dog tilladt mig at anføre den, for at gjøre Thinget opmærksom paa, hvilke betydelige Værdier det kunne være indbefattede under de Træleverancer, som Krigsministeriet forbruger. Med Hensyn til, om det Princip bør etableres, at Licitationer bør anvendes med Hensyn til de Fornødenheder, som det Offentlige i det Hele har Brug for, da bliver det ikke nødvendigt for mig nærmere at udvikle Rigtigheden af dette Spørgsmaal, idet det allerede er anerkjendt af den høitærede Krigsminister i den Ordre, han har udstedt under 22de Februar 1849. Da Ordren er ført og findes indført i den Berlingske Tidende, skal jeg tillade mig at oplæse den for Thinget: „For at imødekomme det i rigtige Statshuusholdninger hjemlede Krav, som de indenrigske Næringsveie have paa at deeltagiggjøres i den Fortjeneste, der flyder af Landskrigsmagtens Forsyning med materielle Fornødenheder, bør det af vedkommende Administrationsgrene antages som Regel, at ethvert Foretagende, som dertil egner sig, bør udbydes til offentlig og almindelig Concurrence paa den meest hensigtsvarende mod Misbrug betryggende Maade. Marineministeriet har alt i længere Tid fulgt denne Regel og den Maade, hvorpaa dette Ministerium har søgt at fremkalde og betrygge Concurrencens Gavnlighed maa ansees som den rette. Det er min Billie, at samme Regel og Fremgangsmaade fremtidig skal følges for Landkrigsmagtens Vedkommende ved Aflutning af alle Leverancer, og Bygningsarbejder, og maae saaledes ingen Recorder underhaanden afluttes før den offentlige Concurrence forgjæves er prøvet, og i intet Tilfælde uden forud indhentet Resolution fra Krigsministeren.“ Forsaavidt her i denne Ordre er henviist til Marineministeriet, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Marineministeren har udstedt en Bekjendtgørelse, som findes indrykket i Departementstidenden af 9de August 1848 om

Maaden, hvorpaa Marineministeriets Fornødenheder skulle staffles tilveie, hvor det i Indledningen hedder: „Den væsentligste Deel af Marinens Fornødenheder, saasom det Gaandværksarbejde, der ikke kan udføres af Holmens egne Folk, Bygningsmaterial, Proviant etc. søges tilveiebragt paa en saadan Maade, at mange af Stadens Handlende og Gaandværkere kunne faae Andeel i Leverancen og den dermed forbundne Fortjeneste. Kun enkelte væsentlige Artikler, der her enten slet ikke ere i Handelen eller ikke at faae af saadan Bessaffenhed, som udfordres til Marinens Brug, maae foranstaltes anskaffede ved directe at contrahere o. s. v. Det sees altsaa her af denne Ordre af den høitærede Krigsminister, at der i korte Udtryk er henviist til de vigtigste Fordele ved Licitation, idet det er udhævet, at det ikke blot er af Bigtighed for det Offentlige at sikke sig med Hensyn til Maaden, hvorpaa disse Ting anskaffes, men ogsaa af Bigtighed med Hensyn til de indenrigske Næringsveie. Det er altsaa baade, betragtet fra det Offentliges Side, den rigtigste og meest sparsommelige Maade, at Anskaffelse kan finde Sted paa, og det er ogsaa udtrykkelig udhævet, at det er en Fordring, som Statens enkelte Borgere kunne gjøre, at det maa aabnes dem Leilighed til at faae den Fortjeneste, som flyder af, at Anskaffelsen skeer paa offentlig Maade ved Licitation. Smidlertid indeholdes nu i Ordren kun den almindelige Regel, og forsaavidt der altsaa kunde være Spørgsmaal om Undtagelser, da ansøres disse ikke og kunne naturligtviis heller ikke ansøres i en saa kort Ordre, men idet det deri hedder: „ethvert Foretagende, som dertil egner sig“, saa kunde det synes, at der kunde være Tilfælde, hvor Licitation ikke passende kunde paa en saadan Maade finde Sted. Skjøndt det nu rigtigt nok senere hedder: „det er min Billie at samme Regel og Fremgangsmaade fremtidig skal følges“, skal jeg dog ikke videre inhærere de sidstnævnte Ord, men skal forsøge paa at vise, hvorvidt saadanne Tilfælde kunne være tilstede eller saadanne Grunde findes, ifølge hvilke Anskaffelsen ikke bør skee ved offentlig Licitation. Det er, saavidt jeg veed, i Særdeleshed 4 forskellige Punkter, som i denne Henseende